

Sabatul

O poruncă pentru toți?

de Ewald Frank

Sabatul

O poruncă pentru toți?

de Ewald Frank

În toate timpurile, când Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit pe pământ prin Duhul Său, în inimile copiilor Săi s-a născut dorința de a trăi conform Cuvântului lui Dumnezeu și de a face tot ce a poruncit El. Duhul lui Dumnezeu trezește această dorință în oameni prin seriozitatea vestirii Cuvântului. Aproape de fiecare dată s-au pus aceleași întrebări, dar răspunsurile au fost foarte diferite.

În această cercetare, arătăm punctul de vedere *biblic* cu privire la Sabat, nu punctul de vedere și învățătura unei denominații deosebite. De aceea, noi ne ținem numai de ceea ce este scris în mărturia de ansamblu a Bibliei. În primul rând trebuie să avem în vedere când, pentru cine și cu ce scop a dat Dumnezeu o învățătură sau o poruncă. De asemenea, este esențial să luăm în considerare toate versetele care aparțin unei teme.

După ce a terminat lucrarea de creație, Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. „*Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse*” (Gen. 2:3).

În ciuda importanței acordate zilei a șaptea, a trecut o perioadă de 2500 de ani de la Adam (prin Enoh, Noe, Avraam) până ce a fost dată Legea, în care Sabatul n-a fost amintit deloc.

Numai în Lege Dumnezeu a anunțat în mod solemn sabatul ca poruncă: „*Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată DOMNULUI, Dumnezeului tau: să nu faci nicio lucrare... Căci în șase zile a făcut DOMNUL cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat DOMNUL ziua de odihnă și a sfințit-o*” (Exod 20:8-11).

În Exod 31:12-17, Bisericii lui Israel i se spune de trei ori despre obligația pe care o are față de Sabat. „*Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt DOMNUL, care vă sfințesc. ...Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic...*” După cum putem vedea, DOMNUL a obligat într-un mod deosebit poporul Său de legământ, să păzească Sabatul.

Astfel, poporului Său Israel, DOMNUL Dumnezeu i-a hotărât **a șaptea zi** a săptămânii ca zi de odihnă, care trebuie sfințită. De asemenea, El a stabilit anul al șaptelea ca „an sabatic” - un an de odihnă pentru Israel: „*Timp de șase ani, să*

semeni pământul și să-i strângi rodul. Dar în al șaptelea, să-i dai răgaz și să-l lași să se odihnească; din rodul lui să mănânce săracii poporului tău...” (Exod 23:10-11). De asemenea, Dumnezeu a hotărât ca al 50-lea an să fie un an de veselie (an jubiliar) pentru poporul Său de legământ, Israel. Trebuia să treacă de **șapte ori șapte ani** și după aceea urma anul de veselie. Trâmbițele urmau să vestească ziua ispășirii: „*Să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori șapte ani și zilele acestor șapte săptămâni de ani vor face patruzeci și nouă de ani. În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare; în ziua ispășirii, să sune cu trâmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare din voi să se întoarcă în familia lui. Anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie; atunci să nu semănați, să nu secerați ce vor aduce ogoarele de la ele și să nu culegeți via netăiată*” (Lev. 25:8-11). Ziua a șaptea, anul al șaptelea și apoi anul de veselie aveau o semnificație deosebită pentru Israel.

După cum am văzut, DOMNUL Dumnezeu Și-a obligat poporul de legământ din Vechiul Testament să păzească Sabatul, într-un mod deosebit. DOMNUL Isus s-a folosit de fiecare ocazie ca să vorbească celor ce se adunau să se închine în ziua de Sabat. El Însuși a păzit Sabatul și l-a sfințit, totuși, El a și mântuit și a vindecat pentru că „*Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului*” (Luca 6:5). „*Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat*” (Marcu 2:27-28). De aceea era îngăduit să scoți afară un bou sau un măgar care căzuse în fântână (Luca 14:5). Apostolii, de asemenea, au folosit fiecare ocazie de a predica Cuvântul în ziua de Sabat (Fapte 17:2; 18:4).

„Șabat” înseamnă „odihnă”, exact cum „șalom” înseamnă „pace”. Dumnezeu s-a odihnit după ce a terminat lucrarea de creație. După încheierea lucrării de răscumpărare, El îi conduce pe ai Săi la odihna Sa, adică la pacea cu Dumnezeu prin Isus Hristos, DOMNUL nostru.

Din păcate, poporul lui Israel, căruia i s-a dat Legea și făgăduințele (Rom. 9:4) nu a recunoscut semnificația spirituală pe care o simboliza ziua a șaptea. Așa vorbește DOMNUL: „*Patruzeci de ani M-am scârbit de neamul acesta și am zis: «Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele.» De aceea am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea!»*” (Psa. 95:10-11).

Întregul popor Israel a trebuit să fie muștrat: „*Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt, iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor*”. (Isa. 63:10). Totuși, minorității care n-a rămas în necredință și neascultare, i se aplică următorul verset: „*Ca fiara, care se coboară în vale, așa i-a dus Duhul DOMNULUI la odihnă*” (v. 14).

În epistola către evrei, a fost acordată o atenție deosebită acestui subiect despre adevărata odihnă de Sabat, în capitolele 3 și 4, cu referire la Ps. 95 și în comparație cu poporul de legământ din Vechiul Testament. Cităm având în vedere Noul Testament: „*De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...» «Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor...»*” (Evr. 3:7, 8+10). Datorită necredinței și neascultării lor, ei n-au putut să intre în odihna lui Dumnezeu, deși păziseră Sabatul. De aceea, este scris în cap. 4: „*Să luăm dar bine seama, că atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui... Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta... Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în «odihna» despre care a vorbit El... El hotărăște din nou o zi - «ziua mântuirii» (Isa. 49:8; 2 Cor. 6:2), «Astăzi», zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: «Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!» Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihnă, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămâne dar o odihnă precum cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu*” (Evr. 4:1-10). Aici nu se vorbește despre „o odihnă într-o zi de Sabat”, ci despre „o odihnă precum cea de Sabat” și aceasta este odihna în Dumnezeu. Pentru că exact așa cum Dumnezeu s-a odihnit de lucrarea Sa de creație, la fel toți copiii lui Dumnezeu se odihnesc în El după lucrarea de răscumpărare încheiată.

În Evrei 8:7 citim: „*În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, nu ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea*”. Și mai este scris: „*În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, (Legea) nu poate niciodată, ... să facă desăvârșiți*” (Evr. 10:1). Isus, Răscumpărătorul nostru, a fost răspunsul. Numai prin El putem ajunge la țintă.

El îi cheamă pe toți: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre*” (Mat.11:28-29).

La începutul Bisericii nou testamentare, frați care au venit la credință au vrut să trăiască în continuare conform regulilor Legii, chiar în timpul harului. S-a pus întrebarea despre ce să le fie impus credincioșilor dintre neamuri în ceea ce privește obiceiul Legii. În această legătură citim în Fapte 15:19-20: „*De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelorora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu; ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge*”. În vers. 28 devine clar faptul că această hotărâre nu a fost părerea apostolilor și a bătrânilor, ci după cum este scris: „*Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie*”.

Pavel a scris în Rom.14:5: „*Unul socotește o zi mai presus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui*”. Dacă ar fi fost necesar pentru credincioșii dintre neamuri, apostolii ar fi numit o anumită zi.

Totuși, Pavel a lăsat-o în seama fiecăruia în parte și a continuat: „*Cine face deosebire între zile, pentru DOMNUL o face...*” (Rom. 14:6). Și oricine o face pentru DOMNUL îi lasă în pace pe toți ceilalți.

Este foarte clar că în învățătura apostolilor (Fapte 2:42) n-a fost impus nimic despre ținerea unei zile. Chiar dacă în vremea aceea, credincioși evrei și credincioși dintre neamuri citeau epistolele lui Pavel, el nu a insistat pe ținerea Sabatului. Pentru evrei era ceva normal. De asemenea, pentru ei sărbătorile și-au păstrat importanța, chiar și în Noul Testament. De aceea, Pavel s-a grăbit să fie în Ierusalim în ziua Cincizecimii (Fapte 20:16).

Astfel, în Noul Testament nu mai este vorba despre o zi a săptămânii, ci despre pacea permanentă cu Dumnezeu și odihna veșnică în Dumnezeu. Noi nu suntem aproape de Dumnezeu și dedicați Lui numai într-o singură zi, ci pentru totdeauna. El locuiește în noi și și-a împlinit lucrarea Sa de har în noi. Astfel, noi am ajuns la odihna de propriile noastre lucrări și ne odihnim întotdeauna în Dumnezeul Cel viu. De aceea, este o odihnă „precum cea de Sabat” și nu „o odihnă în ziua Sabatului”. În primul legământ, omul a avut nevoie de odihnă fizică într-o singură zi. În legământul cel nou, el a găsit odihnă spirituală pentru sufletul său în fiecare zi. De la instituirea Sabatului toți puteau intra în odihna din ziua de Sabat. În orice caz, este vorba despre adevărata odihnă și pace în Dumnezeu, prin Isus Hristos, DOMNUL nostru.

După întemeierea Bisericii nou testamentare nu există niciun indiciu că apostolii ar fi poruncit păzirea Sabatului în vechiul mod. Din contră: călăuzit de Duhul Pavel a scris următoarele cuvinte: „*Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat...*” (Col. 2:16-18). Textul acesta este foarte edificator, mai ales termenul de „a judeca”. Nu este așa că aceia care fac mântuirea dependentă de ținerea Sabatului, judecă? Ei le tăgăduiesc altora mântuirea deplină în Hristos și îi consideră antihriști. Totuși, conform Scripturii, nici tăierea împrejur (Gal. 6:15-16, ș.a.) nici păzirea Sabatului nu pot fi impuse credincioșilor dintre neamuri.

Se știe foarte bine că DOMNUL Isus Hristos a învățat și a predicat Împărăția lui Dumnezeu în sinagogi și în templu în ziua de Sabat. Și apostolii, mai ales Pavel, s-au folosit de fiecare ocazie pentru a predica oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu în ziua de adunare. În Efes, Pavel a predicat doi ani, mai întâi în sinagogă, dar după aceea și într-o sală publică de prelegeri (Fapte 19:8-9). Evanghelia poate fi predicată atât în ziua de Sabat cât și duminică și în oricare altă zi a săptămânii.

Când se încheie perioada de har a Bisericii nou testamentare, începe o nouă epocă în legătură cu Israelul. Atunci vor fi valabile pe pământ legile date de Dumnezeu cu privire la domnia de o mie de ani a Împăratului. De aceea este scris în Isaia 66:23:

„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice DOMNUL”. Și la fel: „Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, DOMNUL oștirilor și să prăznuiască sărbătoarea corturilor” (Zah. 14:16).

Tot ceea ce a hotărât DOMNUL Dumnezeu pentru epoca Împărăției de o mie de ani, se va și împlini pentru că este scris: „Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Mat. 5:18).

Duminica

În Noul Testament nu există nicio poruncă explicită de a sărbători duminica sau de a o așeza în locul Sabatului. În plus, în Biblie găsim doar numele celei de-a șaptea zile, care este ziua de Sabat. Nu există nici o altă zi amintită pe nume. Se spune doar: „În ziua dintâi a săptămânii...” (Ioan 20:1).

Atribuirea de nume diferite zilelor săptămânii, este de origine păgână. La fel este în cazul „zilei soarelui” - duminica. Pe noi ne interesează aici numai semnificația divină a „ultimei” și a „celei dintâi zile” a săptămânii, conform sfintei Scripturi; restul îl lăsăm în seama Aceluia care va judeca drept.

Evangeliiile mărturisesc în armonie despre învierea DOMNULUI Isus în prima zi a săptămânii și anume, în ziua de după Sabat: „Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii...” (Marcu 16:9). „Întâia” zi a săptămânii și-a dobândit importanța prin învierea DOMNULUI, care fusese prevestită deja în Vechiul Testament. În aceeași zi, Cel înviat S-a descoperit alor Săi: „În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o departare de șazeci de stadii de Ierusalim...” (Luca 24:13).

El le-a ținut o „lecție biblică” care a cuprins întregul Vechi Testament - legea lui Moise, Psalmii și Prorocii - și le-a dăruit înțelegerea Scripturilor. În prima zi a săptămânii s-au întâmplat următoarele evenimente: învierea; mersul cu cei doi ucenici pe drumul Emausului; intrarea în casă; frângerea pâinii prin care ei L-au recunoscut (Luca 24:13-35); și seara Cel înviat i-a vizitat pe ucenicii Săi: „În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” (Ioan 20:19).

Mai departe este scris: „După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă și era și Toma împreună cu ei” (Ioan 20:26). De ce exact o săptămână mai târziu? De ce nu după trei sau cinci zile? Ce privilegiu că pe noi nu ne învață oamenii, ci Cuvântul lui Dumnezeu! Nu numai ucenicii au fost călăuziți de Dumnezeu să se adune în

prima zi a săptămânii, ci și Pavel, pentru că este scris: „**În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea**” (Fapte 20:7). Este atât de minunat să privim în Scripturi, în timp ce suntem călăuziți de Duhul Sfânt. Pavel frângea pâinea cu ucenicii în ziua de după Sabat. Astfel el urma exemplul DOMNULUI, care după înviere a frânt pâinea pentru prima dată, în Emaus, în prima zi a săptămânii. Și noi o sărbătorim în timpul serviciului de închinare, fie într-o sâmbătă sau duminică, până va veni El (1 Cor. 11:26).

De vreme ce Pavel a fost condus de Duhul Sfânt să sublinieze faptul ca ei să se adune în prima zi după Sabat, atunci aceasta are o importanță deosebită. El ar fi putut să scrie pur și simplu: „Noi ne-am adunat pentru frângerea pâinii”, fără să amintească prima zi a săptămânii. Și în punctul acesta, înțelepciunea lui Dumnezeu este confirmată în copiii Săi. Dacă noi ne adunăm în timpul acesta în prima zi după Sabat, pentru a cerceta Cuvântul, pentru părtășie, pentru rugăciune și pentru frângerea pâinii, atunci acest lucru este făcut, cu siguranță, conform practicii DOMNULUI și a apostolilor și astfel este în voia lui Dumnezeu. Apropos, focul Duhului ardea atât de puternic în primii creștini și Duhul i-a însuflețit în așa măsură încât ei au făcut din fiecare zi, o zi de adunare: „**și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos**” (Fapte 5:42).

De asemenea putem vedea că Pavel a subliniat în mod deosebit întâia zi a săptămânii, din faptul că a îndemnat ca strângerea colectei pentru sfinți să fie făcută în ziua aceea: „**În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă¹...**” (1 Cor. 16:2). Noi nu putem decât să credem cum zice Scriptura și anume ca fiecare chestiune să fie sprijinită pe doi sau trei martori. DOMNUL credincios s-a îngrijit și în punctul acesta. El a dat îndrumări cu privire la această zi deja din Vechiul Testament. În Lev. 23:7 este scris: „**În ziua întâia, să aveți o adunare sfântă: atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă**”. În v. 10-11 se spune: „...și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului **un snop, ca pârgă a secerișului vostru. ...preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat**”. Snopul, pârga secerișului era legănat de către preot în ziua de după Sabat. Ce indiciu puternic pentru secerișul sufletelor turmei celor întâi născuți din Noul Testament.

Preotul trebuia să legene snopul înaintea DOMNULUI în prima zi a săptămânii. Este simplu de înțeles semnificația cuvântului „a legăna”. Spicele individuale erau împletite și astfel formau un întreg - un snop (Psalm 126:5-6). Isus Hristos este „Întâiul născut”, iar Biserica nou testamentară este numită „Biserica celor întâi născuți”, este Trupul Său. Toate mădularele sunt unite prin intermediul Capului și

¹ „să pună deoparte la el” - traducerea Fidela în lb. rom. - n.tr.

unele cu altele. El a fost bobul de grâu (Ioan 12:24) care a căzut în pământ, iar ai Săi sunt grâul copt care este secerat și strâns în hambarul ceresc (Mat. 3:12).

În Vechiul Testament, preotul legăna snopul firesc. în Noul Testament, Isus Hristos, Marele Preot al mărturisirii noastre, îi leagăna pe cei întâi născuți ca pe un snop al celor dintâi roade dobândite de pe pământ - în El avem viața, mișcarea și ființa (Fapte 17:28).

Însemnătatea zilei dintâi strălucește pentru toți aceia care doresc s-o vadă. „*De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi. Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat...*” (Lev. 23:15-16). Aceste cuvinte descriu socoteala exactă pentru umplerea cu Duhul Sfânt a celor întâi născuți. Șapte ori șapte - patruzeci și nouă de zile urmau să treacă. Ziua care urmează este ziua Cincizecimii. Exact în a cincizecea zi după ce Hristos a înviat biruitor din morți ca primul rod, a avut loc turnarea Duhului Sfânt. S-a întâmplat în ziua următoare celui de-al șaptelea Sabat. Astfel, deja din Vechiul Testament, Dumnezeu Însuși a stabilit ca învierea și turnarea Duhului Sfânt să aibă loc în prima zi a săptămânii.

Nu doar învierea, ci și turnarea Duhului Sfânt s-a întâmplat conform Scripturilor în ziua de după Sabat. Cine ar argumenta împotriva unor afirmații atât de clare și adevărate ale Scripturii? Cine nu crede fiecare Cuvânt în felul în care este scris și încearcă să potrivească afirmațiile Scripturii după propriile sale păreri, nu a înțeles limba lui Dumnezeu. Oricine merge împotriva mărturiei de ansamblu a Scripturii, nu crede ce spune Cuvântul, ci mai degrabă crede propria sa interpretare.

Semnul fiarei

În unele denominații există învățătura care afirmă că toți aceia care se închină duminica și nu de Sabat, după cum cere Legea, fac parte din sistemul antihrist. Aceste denominații se referă la Apoc. 14:6-13 și spun: „Oricine ține adunări duminica, are semnul fiarei și va fi chinuit toată veșnicia”. Aceasta este o interpretare îngrozitoare, după bunul plac, nu doar pentru că este falsă - pentru că în acele versete nu se spune nimic despre duminică - ci pentru că abate atenția de la lucrurile despre care este vorba în realitate. Dacă este vorba despre un subiect atât de decisiv, precum acesta despre semnul fiarei, despre semnul direct al antihristului, cu atât mai mult avem motiv să cercetăm toate versetele care se referă la această temă și astfel să avem un absolut biblic. Orice interpretare personală a Scripturii este lucrarea vrăjmașului. Descoperirea adevăratului înțeles este o necesitate. Aceasta vine numai din totalitatea versetelor care fac referire la subiect.

Apoc. 13:11-18 furnizează informația despre evenimentele vremii sfârșitului și de asemenea, ne spune că semnul fiarei este „numărul unui om”, nu numărul unei zile. Numărul „supraomului” a fost și calculat pentru noi: 666. Din vremea Reformei a fost identificat ca VICARIUS FILII DEI și aplicat în mod direct papalității.

Nu există niciun verset care să spună că cineva care predică într-o duminică sau ia parte la o adunare duminica, are semnul fiarei. Și nu există niciun pasaj care să lase să se înțeleagă în vreun fel că toți aceia care țin Sabatul au pecetea lui Dumnezeu, după cum pretind unii. Acestea sunt învățături ale oamenilor și, de fapt, total nebiblice. Conform Scripturilor, pecetea lui Dumnezeu este aplicată adevăraților credincioși prin Duhul Sfânt (2 Cor. 1:21-22; Efes. 1:13; 4:30).

Cuvântul din Daniel 7:25 este folosit ca argument. Totuși, este scos din context, pentru că în realitate se referă la timpul hotărât dinainte, în care poporul lui Israel este dat Antihristului pentru trei ani și jumătate, după ruperea legământului (Dan. 9:27). „*El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme*”. Daniel n-a văzut lucruri care privesc Biserica, ci ceea ce se va întâmpla cu Israel (Dan. 10:14).

Fiecare text biblic trebuie citit în întregimea lui și lăsat în contextul de care aparține. De exemplu, dacă se citește Dan. 7:23-27, se poate vedea clar că este vorba despre ultima perioadă de timp de trei ani și jumătate de necaz, după care începe Împărăția de o mie de ani: „*Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt*” (v. 27). Referitor la perioada de timp pentru Israel, în timpul căreia se vorbește de asemenea despre semnul fiarei, se spune: „*Aici este răbdarea sfinților,*

care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer, care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții, care mor în DOMNUL !» «Da», zice Duhul; «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»» (Apoc. 14:12-13).

Afirmația că duminica a fost așezată de către biserica Catolică, nu este corectă. Prima zi a săptămânii a fost deja ziua de întâlnire a DOMNULUI nostru înviat, a apostolilor și a credincioșilor, în biserica primară. Totuși, denumirea de „ziua soarelui” este de origine păgână. De aceea, numele ales pentru prima zi a săptămânii este nebiblic, într-adevăr, dar nu ziua în sine. Adevărul este că ura bisericii de stat care era în formare în secolul al III-lea, împotriva iudeilor, a ajuns atât de puternică încât în cele din urmă i-a blestemat ca ucigași ai lui Hristos și i-a respins împreună cu Sabatul. În anul 321, chiar înainte ca biserica de stat să existe ca organizație, împăratul Constantin a dat un ordin prin care interzicea iudeilor să țină Sabatul și le-a impus și lor duminica, drept zi de închinare. Pentru toți cetățenii imperiului roman, duminica a fost stabilită ca zi obligatorie de închinare. În felul acesta i-a fost luat poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament Sabatul, care fusese ales pentru ei de către Dumnezeu Însuși, lăsându-i astfel într-o dilemă și expunându-i prigoanei, exilului și chiar morții. Acest ordin provine din provocarea venită din partea oamenilor bisericii și este, în mod absolut, de condamnat. Pe de altă parte, nimeni nu are dreptul să provoace o dilemă Bisericii dintre neamuri, de dragul Sabatului. Noi nu suntem obligați nici față de Sabat, nici față de duminică, ci am fost iertați și trăim în libertatea copiilor lui Dumnezeu.

În plus, oricine afirmă că duminica este „ziua DOMNULUI”, este orb spiritual. De-a lungul întregului Vechi și Nou Testament, „ziua DOMNULUI” este descrisă variat (Ioel 2:31, Fapte 2:20, ș.a.). Se spune că soarele se va întuneca și luna se va prefăce în sânge, înaintea venirii „zilei DOMNULUI”. „Ziua DOMNULUI” va veni ca un hoț în noapte (1 Tes. 5:1-3, ș.a.). Apoc. 1:10 se referă, de asemenea, la aceasta și nu la duminică. Pe insula Patmos, Ioan n-a văzut ce se va întâmpla într-o duminică, ci ceea ce se va petrece în „ziua DOMNULUI”, după cum este descris în capitolele ulterioare.

Este de remarcat faptul că Dumnezeu n-a vrut să facă evrei mesianici dintre neamuri, ci copiii ai lui Dumnezeu călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Cu siguranță, nimeni nu ar trebui să-i facă nici pe evrei să devină creștini dintre neamuri. De fapt nu există nici „evrei mesianici”, nici „creștini dintre neamuri” - există doar credincioși ai Bibliei, dintre evrei și dintre neamuri, care sunt născuți din nou și au devenit copii ai lui Dumnezeu. Totul trebuie lăsat în rânduiala divină.

Deși aceia care sărbătoresc Sabatul ca pe cea de-a șaptea zi stabilită de Dumnezeu, procedează astfel din sinceritate, ei au doar litera Legii, dar nu descoperirea despre intrarea în odihna care a fost dată poporului lui Dumnezeu, prin harul Său.

Nu mai rămâne decât să sperăm că fiecare înțelege ceea ce a fost arătat aici în câteva cuvinte. Nu ar trebui să fie mulți învățători (Iac. 3:1). Dumnezeu Însuși a pus în Biserica Lui apostoli, proroci și învățători (1 Cor. 12:28; Efes. 4:11) care astăzi învață exact ceea ce a fost învățat în creștinismul de la început. Fiecare subiect biblic a fost tratat suficient în Scriptură. Pavel a putut să spună despre sine că a fost pus ca învățător (1 Tim. 2:7, 2 Tim. 1:11). În același fel, noi știm că toți adevărații slujitori ai lui Dumnezeu au predicat învățătura apostolilor conform Scripturilor, exact așa cum a fost hotărât pentru Biserica nou testamentară. Fiecare ar trebui să țină tare de ceea ce ne-a fost lăsat clar și adevărat în Scripturi și să uite orice interpretare. Ferice de predicatorul care folosește în mod corect Cuvântul adevărului și de toți aceia care-l cred în mod corect.

A existat un timp fără un Sabat, până când a fost dată Legea. A existat timpul Israelului cu Sabatul. Acum noi suntem în timpul Bisericii. Urmează domnia cu Împăratul în Împărăția de o mie de ani. DOMNUL Dumnezeu să acorde har ca să dea învățatură numai acela care a fost învățat de Dumnezeu și să vorbească numai acela căruia i-a vorbit DOMNUL prin Cuvântul Său, singurul care dă claritate. Fie ca toți să audă numai ce spune Duhul lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Deși Biblia vorbește atât de clar despre un subiect, litera nu este de ajuns; totul trebuie întotdeauna descoperit prin Duhul. Nu are deloc sens să se piardă vremea cu argumente și discuții. Cine nu se lasă învățat de Cuvânt, este incapabil de a învăța². Noi putem doar să spunem: fie ca Israel, ca popor al lui Dumnezeu, al vechiului legământ, să facă ceea ce i-a spus Dumnezeu lui. Și fie ca poporul lui Dumnezeu, al noului legământ să facă ceea ce ne-a fost lăsat în Cuvânt, de la întemeierea Bisericii Noului Testament. Binecuvântat să fie poporul lui Israel și binecuvântată să fie Biserica lui Dumnezeu din toate neamurile, în Numele DOMNULUI Isus Hristos!

Haideți să respectăm rânduiala divină pentru Biserica Noului Testament, în credință și în practică așa cum a fost arătat de către apostolii DOMNULUI. „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni*”.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

² sau: ineducabil - n.tr.